

vet tildelt en næse af et enigt Retsudvalg, går ud og begår samme misere en gang til.

Formanden:

Tak til hr. Simon Emil Ammitzbøll. Så er det fru Anne Bastrup som ordfører.

Anne Bastrup (SF):

Da hr. Steen Gade ikke kan være til stede, vil jeg oplæse, hvad han har lavet af ordførertalen.

SF mener, at alle asylansøgere skal have mulighed for opkvalificering og arbejde. Det vil kvalificere dem bedst muligt til de to mulige fremtidssituationer for dem, både hvis de skal tilbage til hjemlandet, og hvis de skal blive her. SF henviser derfor til vores fælles forslag sammen med Det Radikale Venstre og Enhedslisten om muligheden for midlertidig opholdstilladelse for disse grupper.

SF er uenig i at stille betingelser om at underskrive en kontrakt om medvirken til hjemsendelse for at få uddannelse, og vi henviser i den forbindelse til Dansk Flygtningehjælps hørings svar, hvoraf det fremgår, at det ikke giver nogen mening at knytte tilbud om opkvalificering til en kontrakt om frivillig udrejse i de tilfælde, hvor det internationale samfund, typisk FN's Flygtningehøjkommissariat, og det pågældende lands myndigheder afviser muligheden for hjemsendelse af afviste asylsøgere og i visse tilfælde endda, f.eks. Central- og Sydirak, for så vidt angår UNHCR, reelt anbefaler at anerkende de pågældende som flygtninge. På den baggrund afviser SF forslaget.

Jeg har så selv som medlem af Folketingets Retsudvalg en bøn til flertallet: Hvornår begynder flertallet at finde ud af, at vi rent faktisk op gennem 1990'erne har fastsat en lang række principper og præciseret Folketingets forretningsorden på en sådan måde, at også mindretal skal kunne fungere i det her Ting?

Kl. 18.10

Tænk, jeg synes, det er uanstændigt, at De Konservatives gruppeformand, der sidder i Præsidiet, begynder at brokke sig over, at Det Radikale Venstre ønsker at få noget mere tid til at behandle det her lovforslag, under henvisning til at De Radikale ikke engang selv ville komme til at stemme for det.

Det er rent faktisk sådan, at dette forslag er sendt i en lang og bred høring, og det er fint, men hvor mange hørings svar har vi fået i dag? To. Er det en måde at behandle Folketinget på? Er det en måde at hidse sig op på, bare fordi vi

mener, at man til de regler, som er fastsat stille og roligt op gennem 1990'erne, præciseret i dette årtusinde, bare siger: Det er ligegyldigt; I kan bare læse nogle aviser; I ved jo godt, hvad det er, det kommer med. Tænk sig, jeg synes ikke, det er en ordentlig måde at behandle os på.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil sige, at når man læser de få hørings svar, der er, så kunne man jo i stedet for det indtryk, fru Anne Bastrup har fået af grunden, godt få det indtryk, at det er, fordi de høringsberettigede i og for sig ikke har noget særligt at bemærke.

Der er jo af de få hørings svar, der er, næsten kun et enkelt, som der er substans i, og så er der folk, der meddeler, at det har de ingen bemærkninger til. Det er måske også, fordi lovforslaget er af en sådan karakter, at det ikke er den helt store katastrofe. Selv om jeg indrømmer, at det er forkert, at der er så kort tid til det, så er det ikke her den helt store katastrofe.

Så er vi blevet bebrejdet – nu trak hr. Simon Emil Ammitzbøll det lidt tilbage – det der med, at vi sad bag lukkede døre. Jeg vil godt røbe lidt om, hvad der skete derinde bag de lukkede døre. Jeg håber ikke, det er forkert at sige det, men til allersidst gav ministeren champagne, og nu kan jeg godt se, at jeg ikke har mere taletid, så jeg vil fortælle i anden omgang, hvorfor ministeren gav champagne.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg må bare konstatere, at Dansk Folkepartis ordfører på det her område er flintrende ligeglad med de regler, der er fastsat i det her Folketing. Det må jo være det, der er konstateringen her.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, jeg er selvfølgelig ikke flintrende ligeglad. Jeg har – fuldstændig ligesom ordførerne fra V og K – sagt, at det er meget beklageligt. Men der er altså situationer, hvor man må bede om tålmodighed fra de høringsberettigedes side og sige, at det her er så vigtigt, at vi får det hurtigt igennem. Det skal ikke være en vane, det skal ikke være en fast skik, men det kan altså ske.

Så kommer jeg til, hvorfor ministeren gav champagne. Det var ikke, fordi vi skulle sidde og gnide os i hænderne og sige, at nu fik vi rigtigt trynet oppositionen eller noget af den slags.